

**TOESPRAAK BIJ HET DIAMANTEN PRIESTERJUBILEUM VAN
Hoogerwaarde Heer PAUL VAN PAEPEGEM**

60 jaar priesterschap: het is niet niks! Het correspondeert met een diamanten huwelijk, en dat wijst ‘omdat diamant een gereputeerd hard gesteente is’ op volharding, op volgehouden, niet aflatend, enthousiast ‘werk in de wijngaard des Heren’. Een gaarde is een tuin, en het hoeft ons dan ook niet te verwonderen dat - zoals we uitgebreid in ons Parochieblad (nr. 40 van 2.10.19, p. 3) konden lezen (in een interview afgenomen door parochie-assistente Marijke De Vogeleer)- meneer Van Paepegem direkt na zijn priesterwijding op 4 april 1959 in zijn tuin is gaan werken - kan het symbolischer? Werk in de tuin is aangenaam en ontspannend, maar tegelijk ook zwaar en vooral delicaat: men moet rekening houden met de diversiteit aan bomen en struiken, bloemen en planten - elk deeltje en hoekje vereist zijn eigen aanpak, zijn eigen voorzichtigheid, zijn eigen ontzien! En dat, zo lezen we in dat interview, heeft onze jubilaris ook steeds gedaan - in hoofdzaak in de wereld van het onderwijs (als leraar, als superior van het college in Lokeren, als hoofdinspecteur en ten slotte bisschoppelijk vicaris voor het katholiek onderwijs), maar daarnaast en daarna (d.i. sedert 2004 tot vorig jaar) ook in de hem door de bisschop toevertrouwde zorg voor de oudere en/of zieke priesters en diakens in ons bisdom. Onnodig dus te zeggen dat hij daardoor met heel veel en met heel verschillende mensen en groepen van mensen in contact is gekomen, ook met wat in vorige decennia nog ‘gastarbeiders’ werd genoemd, nl. in de Lokerse textielsector. In 1992 (dus al sedert 27 jaar, iets meer dan een kwarteeuw) werd hem ook de eervolle titel van kanunnik in het kapittel van de Sint-Baafskathedraal verleend, en mag hij daar het kanunniksgewaad dragen tijdens de kapittelmissen op maandag en vrijdag.

Maar voor ons is toch wel het belangrijkste, dat hij al 33 jaar (waar hebben dat belangrijke jarental nog gehoord? Juist, bij Onze Heer) op onze eigen parochie woont, dus volbloed-medeparochiaan is! En ook daar, bij ons dus, heeft hij zich allesbehalve onbetuigd gelaten, integendeel! Nog steeds verzorgt hij in onze kerk de nog wekelijks éénmaal (zijnde op donderdag) overgebleven wekdagviering om 8u ’s ochtends, maar een paar decennia lang was hij celebrant en/of vooral predikant in de zondagse eucharistievieringen, soms nu nog in de zaterdagse viering van 16.30u (waarbij hij overigens, als hij in de linkerkzijbeuk vooraan plaatsneemt, deelneemt aan de samenzang of koorzang aldaar). Op de grote hoog(tij)dagen en op de zaterdag bij het Feest van onze Patroonheilige is hij steevast concelebrant. Het is dan ook bij en via deze liturgische bijeenkomsten - bij uitstek dé samenkomsten van de christelijke gemeenschappen overal ter wereld - dat onze parochianen dhr. Van Paepegem nader hebben leren kennen en steeds meer hebben weten te waarderen! Van hen hield hij zich geenszins afzijdig, zocht veeleer – helemaal onopdringend overigens - toenadering en contact - sociaal zoals hij is. En dat contact werd hem omgekeerd niet geweigerd, integendeel! Hij werd en wordt in de eerste plaats ervaren als een minzaam en bescheiden, geïnteresseerd en luisterbereid man, die men ook graag in zijn midden heeft, en naar wie zelf graag geluisterd wordt omdat hij niet enkel aangenaam is in de omgang maar tegelijk ook zinnige en behartenswaardige dingen verteld. Men apprecieert het dan ook ten zeerste dat hij zo vaak aanwezig is als voorin (of, naargelang het perspectief, achterin) de kerk een drankje wordt aangeboden (zoals vandaag) en met velen praat over de meest verschillende dingen, blijde zowel als eerder droevige, geleerde zowel als alledaagse, en dat hij steevast ook op het Patroonsfeest van Sint-Amandus in februari deelneemt aan de feestmaaltijd en aan de hele gezelligheid aldaar, idem dito aan de dankavond voor de parochievrijwilligers bij het begin van de zomervakantie.

Dit alles is een prachtige illustratie bij een van de m.i. mooiste uitspraken van de apostel Paulus (een uitspraak die kennelijk ook onze afscheidnemende bisschop zeer dierbaar is): “Uw vriendelijkheid zij bij alle mensen bekend” (Filippenzen 4:5). En ik zei daarnet : geleerd, want dat is onze vicaris onbetwistbaar ook. Het is altijd een genot geweest, naar zijn preken te luisteren, die - zoals het ook hoort - altijd begonnen met een stukje toelichting bij het desbetreffende bijbelboek waaruit de lezingen van de dag kwamen, vervolgens uitleg gaven over de tekstpassage zelf (de “exegese”), alvorens dan over te gaan naar de “catechese” - de toepassing op ons concrete leven van vandaag en elke dag, als individu én als maatschappelijk wezen. Hier ontloopte zich de leraar, de superior, de

inspecteur, de verantwoordelijke voor de catechese, kortom de theologisch geschoolde maar tegelijk de zich op het heil van de kudde en de 'schapen' hoogst betrokken wetende zielzorger. Een zeer empathische man ook die mensen weet te sterken, te troosten en moed weet in te spreken, die goede (vaak relativerende) raad kan geven bij problemen. De kerkraad weet ook dat zijn huis hier net buiten het Begijnhof niet altijd gespaard is gebleven van praktische problemen, maar zijn geduldig wachten - zonder morren ! - op oplossingen durf ik bijna legendarisch te noemen. Het siert hem in de hoogste mate, en het typeert hem ook zo treffend!

Ik ken hem persoonlijk ook als lid van het plaatselijke Davidsfonds, waar hij graag komt luisteren naar voordrachten van culturele aard in de breedste zin van het woord, want leer- en leesgierig is hij ook. Zo blijft hij ook altijd bij. Laatst nog, een 14-tal dagen geleden, zag ik hem op het aperitiefconcertje dat het Davidsfonds naar jaarlijkse gewoonte had georganiseerd, en wel een zeer speciaal concert, met het weinig bekende drum-instrument marimba, en ik bemerkte op zijn steeds vriendelijk ogend gelaat een glimlach van genoegdoening dat hij ook dat nog eens mocht leren kennen en meebelevén! Ook dat karakteriseert hem zo 'ten voeten uit', zoals men zegt.

Nog veel meer zou over onze zo sympathieke mede-parochiaan (een inwijkeling uit het voor ons zo verre Ninove in feite) kunnen worden meegedeeld, maar ik vrees dat ik dan het slot van het Johannes-evangelie zou moeten citeren; dat luidt, over Jezus (ja, uitgerekend die Jezus die onze zo dierbare Ninovieter tot zijn priester heeft geroepen !): "dan zou naar mijn mening zelfs de hele wereld te klein zijn voor de boeken die men dan zou moeten schrijven"!

Meneer Van Paeppegem - voor ons bent en blijft u een grote, een zéér grote Meneer met hoofdletter, en we wensen u van ganser harte een welgemeend proficiat bij dit diamanten jubileum! Wij danken u oprecht voor alles wat we van u mochten ontvangen, wij hopen u nog lang in ons midden te mogen hebben, en we wensen u - met Gods zegen - toe wat de Polen zo mooi zeggen en zingen: "Sto lat = 100 jaar"!!

Luc De Grauwe,

voorzitter Kerkraad Sint-Amanduskerk